

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **PhDr. H. P.**, proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2008, č. j. 338/08-SOSV-OSV, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 216/2008 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobkyně brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její stížnost a podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, potvrdil postup Městského soudu v Praze při vyřizování její žádosti o informace. Současně žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků.

[2] Přípisem ze dne 10. 2. 2009 (č. l. 23) městský soud účastníkům řízení sdělil, že pro vyloučení soudců specializovaných senátů tohoto soudu nelze k projednávání věci sestavit senát, protože bude věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Dále je poučil o právu vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

[3] V reakci na toto sdělení žalobkyně v podání ze dne 11. 2. 2009 (č. l. 27) uvedla, že jí nejsou známy důvody, pro které by měli být soudci specializovaných senátů městského soudu vyloučeni, a dodala, že pro přikázání věci jinému soudu tak nevidí důvod.

[4] Žalovaný podáním ze dne 17. 2. 2009 (č. l. 29) navrhl, aby věc byla přikázána Krajskému soudu v Praze.

[5] Následně městský soud po doplnění podkladů usnesením ze dne 9. 6. 2009 (č. l. 54) zamítl žádost žalobkyně o osvobození od soudních poplatků. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že ve věci jako správní orgán prvního stupně rozhodoval Městský soud v Praze, z toho důvodu soud účastníky řízení vyzval, aby se vyjádřili k postupu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k podání žalobkyně ze dne 11. 2. 2009 však soud věc s návrhem na přikázání věci jinému soudu Nejvyššímu správnímu soudu nepředložil. Tento procesní postup, který měl šetřit práva žalobkyně, tak již nebyl opodstatněný. Městský soud rozhodoval jako správní orgán prvního stupně, jeho rozhodnutí tedy není výsledkem výkonu soudní moci ve smyslu čl. 81 a násl. Ústavy České republiky. Soudci městského soudu rozhodující o předmětné žalobě dospěli k závěru, že funkční příslušnost k Městskému soudu v Praze neznamena sama o sobě existenci poměru

soudců k věci či účastníkům řízení, pro který by byl dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Navíc městský soud ani není žalovaným.

[6] Proti tomuto usnesení žalobkyně podala dne 18. 6. 2009 kasační stížnost a požádala o ustanovení advokáta. Podáním z téhož dne (č. l. 70) pak namítla podjatost členů senátu 7 Ca Městského soudu v Praze Mgr. Aleše Sabola, Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jaromíra Sklenáře.

[7] Nejvyšší správní soud shledal námitku důvodnou a usnesením ze dne 22. 7. 2009, č. j. Nao 47/2009 - 78, dotčené soudce vyloučil z projednávání a rozhodnutí předmětné věci. V odůvodnění přitom shledal, že Městský soud v Praze v projednávané věci vystupoval jako správní orgán prvního stupně. V této souvislosti pak odkázal na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v usnesení ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 47 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), podle něhož směřuje-li žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu vystupujícího v pozici správního orgánu prvního stupně, jsou z projednávání a rozhodování takové věci vyloučeni všichni soudci specializovaných správních senátů tohoto soudu. Současně městskému soudu uložil, aby posoudil otázku vyloučení i zbývajících soudců jeho specializovaných senátů z projednávání a rozhodování dané věci a případně věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na její přikázání jinému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

[8] Městský soud následně přípisem ze dne 7. 10. 2009 (č. l. 106) účastníkům řízení sdělil, že s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 7. 2009, č. j. Nao 47/2009 - 78, věc tomuto soudu předloží k postupu dle § 9 odst. 1 s. ř. s., a poučil je o právu vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

[9] Žalobkyně v podání ze dne 8. 10. 2009 svůj názor na tuto otázku konkrétně nevyjádřila, žalovaný v podání ze dne 14. 10. 2009 uvedl, že věc by měla být s ohledem na procesní ekonomii přikázána Krajskému soudu v Praze.

[10] Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

[11] Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

[12] V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

[13] V projednávané věci žaloba napadá rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 16a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zamítl stížnost žalobkyně a potvrdil postup Městského soudu v Praze při vyřizování její žádosti o informace podané dne 27. 6. 2008.

[14] V těchto případech lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože Městský soud v Praze v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou proto vyloučeni pro možnou podjatost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, či jeho usnesení ze dne 29. 3. 2007, č. j. Nad 8/2007 - 40, nebo ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 47).

[15] S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu. Proto Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, který je soudem svým sídlem nejbližším soudu původně místně příslušnému.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2009